

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **O. R.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2016, č.j. OAM-12/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2016, č.j. OAM-1/LE-LE05-LE05-PS-2016, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1. 1. 2016 (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 25. 5. 2016.

Žalobce žalovanému vytýká porušení ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného zejména v části, v níž žalovaný odůvodňuje rozhodnutí nebezpečím žalobce pro veřejný pořádek. Dle žalobce žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, např. možnost

přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Žalovaný zmínil pouze skutečnosti, které svědčí v neprospěch žalobce, vůbec nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, přičemž nezohlednil individuální okolnosti jeho života a jeho celkovou životní situaci (tj. obavy z povolávacího rozkaz a možné odvedení do války). Podle žalobce žalovaný překročil meze správního uvážení, neboť žalobce nevyslechl a omezil se na zjištění policie v řízení o správním vyhoštění a zajištění. Navíc samotný neoprávněný pobyt nemůže být považován za takové nebezpečí pro veřejný pořádek, které by odůvodňovalo žalobcovu izolaci od společnosti. Opatření žalovaného spočívající ve zbavení osobní svobody na 110 dnů je nepřiměřené. Podle žalobce nemůže být jeho jednání spočívající v nelegálním pobytu na území České republiky a nerespektování uloženého rozhodnutí o správním vyhoštění považováno za natolik závažné, aby odůvodňovalo zbavení jeho osobní svobody. Žalovaný dovodil nebezpečí pro veřejný pořádek na základě nelegálního pobytu na území České republiky a nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy žalobce nevycestoval z území České republiky, sám přitom pojem „veřejný pořádek“ nevyložil. Žalobce v této souvislosti argumentoval usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, dostupným na www.nssoud.cz.

Žalobce namítal, že jej žalovaný svým rozhodnutím zbavil osobní svobody v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvou“), který garantuje právo na osobní svobodu. V této souvislosti rovněž odkázal na konstantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva zabývající se povahou opatření s ohledem na to, zda intenzita opatření dosahuje zbavení osobní svobody, z těchto úvah pak žalobce vyvodil závěr, že byl zbaven osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, aniž se žalovaný dostatečným způsobem věnoval hodnocení splnění zákonných předpokladů pro vydání napadeného rozhodnutí. Současně žalobce namítal, že jeho zajištění je v rozporu se Směrnicí UNHCR o zajištění, v tom smyslu, že nezákonný vstup nebo pobyt žadatelů o udělení mezinárodní ochrany neposkytuje státům automaticky možnost žadatele zajistit nebo jiným způsobem omezit jejich svobodu pohybu.

Žalobce konečně namítal, že napadené rozhodnutí nedostalo nárokům na řádné odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, protože žalovaný pouze zrekapituloval informace získané ze spisu Policie ČR a jen stručně argumentoval, ačkoliv mu zákon ukládá povinnost uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval žalobní námitky a důvody zajištění žalobce obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce byl dne 3. 2. 2016 zajištěn poté, co se dostavil na OPKPE Praha s žádostí o vystavení výjezdního víza. Lustrací v dostupných evidencích bylo přitom zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Praha“) ze dne 11. 4. 2015, č.j. KRPA-146085/ČJ-2015-000022, uloženo správní vyhoštění z území EU na dobu 1 roku, po uplynutí lhůty k vycestování, tj. od 24. 1. 2016 pobýval žalobce na území České republiky neoprávněně a v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, tím se žalobce dopustil jednání naplňujícího znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Z důvodu obav z dalšího maření výkonu rozhodnutí byl žalobce zajištěn a umístěn do ZZC. Z rozhodnutí

o správním vyhoštění č.j. KRPA-146085/ČJ-2015-000022, žalovaný zjistil, že žalobce byl dne 11. 4. 2015 zadržen hlídkou Policie ČR, když bylo při kontrole totožnosti zjištěno, že nemá vízum ani jiné oprávnění k pobytu na území České republiky a od 11. 8. 2014, tak pobýval na jejím území neoprávněně. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo potvrzeno jak odvolací instancí, tak následně rozsudkem Městského soudu v Praze a rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Žalovaný poukázal na to, že podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují důvodné obavy, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a tyto obavy byly v případě žalobce dány, neboť žalovaný zjistil konkrétní skutečnosti, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí ohrožení zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respektu k právnímu řádu, včetně pobytových právních předpisů, když žalobce opakovaně, vědomě porušoval platné právní předpisy a svým chováním vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat a tak se vyhnout povinnosti vycestovat. Žalovaný dále uvedl, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je podána účelově, neboť o mezinárodní ochranu požádal až po přibližně 1,5 letech svého nelegálního pobytu na území České republiky, až po svém zajištění za účelem správního vyhoštění a po umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu České republiky. Poukázal na výpověď žalobce v řízení o správním vyhoštění, v níž uvedl, že jeho původní jméno je Oleg Bosak, ale příjmení si nechal změnit asi v roce 2003 nebo 2004, protože mu již v roce 2002 bylo uloženo správní vyhoštění a on nechtěl mít potíže při vyřizování nového oprávnění k pobytu. Žalobce rovněž vypověděl, že do České republiky naposledy přicestoval v březnu 2014 z Ukrajiny, od té doby její území neopustil. Ke svým osobním poměrům žalobce uvedl, že je rozvedený, s bývalou manželkou a dcerou, které mají povolen dlouhodobý pobyt v České republice, nežije, s dcerou se stýká asi jednou týdně. Poukázal na to, že žalobcem sám uvedl, že v České republice pracoval, ačkoliv neměl nikdy pracovní povolení ani pracovní smlouvu, v České republice nemá žádné závazky, pohledávky ani majetek. Na Ukrajině vlastní žalobce, dle svého vyjádření, dům, kde žije jeho matka. V České republice by chtěl zůstat kvůli práci, je zde již zvyklý a na Ukrajině jsou horší životní podmínky, navíc se zde obává možného povolání do armády. Z tvrzení žalobce přitom na druhou stranu nevyplynou žádné překážky mu bránící v legalizaci jeho pobytu před uložením správního vyhoštění. Žalovaný uvedl, že dle jeho názoru by v případě žalobce bylo neúčinné uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, když žalobce nemá vlastní adresu pobytu, a odkazuje-li na své vazby k nezletilé dceři, tak je třeba zdůraznit, že ani nezná adresu jejího pobytu. Rozhodnutí žalovaný považuje za řádně odůvodněné i co do délky zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, když se zabýval maximální délkou zajištění po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný ze shora uvedených důvodů považuje své rozhodnutí za správné, v souladu se zákonem a Evropskou úmluvou o lidských právech. Z rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej úvahy vedly.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2

věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke kterým je povinen přihlídnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl rozhodnutím OPKPE Praha ze dne 3. 2. 2016, č.j. KRPA-44059/ČJ-2016-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Z rozhodnutí vyplývá, že žalobce se na OPKPE dostavil sám s žádostí o vystavení výjezdního příkazu, kterou doložil rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č.j. 4 Azs 240/2015-45, který nabyl právní moci dne 14. 1. 2016. Šetřením v evidencích bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím OPKPE Praha ze dne 11. 4. 2015, č.j. KRPA-146085/ČJ-2015-000022, uloženo správní vyhoštění z území EU v délce 1 rok a byla mu stanovena doba k vycestování z území ČR do 20 dnů od právní moci rozhodnutí, lhůta k vycestování žalobci uplynula 23. 1. 2016 (žalobce podal proti rozhodnutí o vyhoštění odvolání, zamítnuté rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 7. 2015, č.j. CPR-17291-5/ČJ-2015-930310-V238. Žalobu proti rozhodnutí o odvolání zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 9. 2015, č.j. 4 A 52/2015-42. Kasační stížnost proti rozsudku, který nebyl právní moci dne 20. 10. 2015, zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 12. 2015, č.j. 4 Azs 240/2015-45, který nabyl právní moci dne 14. 1. 2016). Od 24. 1. 2016 pobýval žalobce na území ČR nelegálně, v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, dopustil se tak jednání naplňujícího znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Z důvodu obav z dalšího maření výkonu rozhodnutí byl žalobce zajištěn a umístěn do ZZC. Z rozhodnutí vyplývá, že do protokolu o podání vysvětlení žalobce sdělil, mimo jiné, že v České republice bydlí jeho dcera a na Ukrajině má rodiče a sourozence. V České republice si finanční prostředky zajišťuje prací po celou dobu svého pobytu, pracovní povolení ani pracovní smlouvu, ale nemá, žádný majetek v ČR nevlastní, nemá žádné dluhy ani pohledávky, dva roky bydlí společně s kamarádem z Ukrajiny na stejné adrese. Návratu na Ukrajinu se obává, neboť mu bratr telefonicky sdělil, že mu chodí povolávací rozkaz, jeho bratr odveden nebyl, neboť „si to nějak zařídil“.

Z rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-146085/ČJ-2015-000022, vyplývá, že žalobce byl dne 10. 4. 2015 zadržen hlídkou Policie ČR, když bylo při kontrole jeho totožnosti zjištěno, že poslední vízum opravňující žalobce k pobytu na území České republiky bylo vydáno s platností od 12. 6. 2014 do 10. 8. 2014, dalším šetřením pak bylo zjištěno, že řízení o žádosti žalobce o změnu účelu dlouhodobého pobytu občana třetího státu bylo pravomocně zastaveno dne 28.5.2014, řízení o žádosti o vízum na 90 dnů za účelem strpění bylo pravomocně zastaveno dne 2. 10. 2014, od 11. 8. 2014 tak žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Z rozhodnutí dále vyplývá, že žalobce se do protokolu vyjádřil tak, že jeho původní příjmení je B., v roce 2003 nebo 2004 přijal příjmení manželky, neboť již v roce 2002 bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, a on nechtěl mít potíže při získávání nového oprávnění k pobytu. Žalobce dále vypověděl, že je rozvedený, má dceru (nar. 1997), která byla svěřena do výchovy matky, s níž žalobce nežije ve společné domácnosti, ale

s dcerou se stýká asi jednou týdně. Bývalá manželka i dcera mají povolení k dlouhodobému pobytu v České republice, jiné rodinné příslušníky zde nemá, na Ukrajině žije jeho matka (v rodinném domě, který patří žalobci) a jeho mladší bratr. Žalobce uvedl, že na Ukrajině nemá žádné problémy, sice jsou tam horší životní podmínky, ale byl by schopen se tam o sebe postarat, neboť tam má hodně přátel, kteří mu pomohou, může zde sehnat i práci a ubytování. Žalobce vyjádřil své obavy z možného povolání do armády.

Dne 5. 2. 2016 podal žalobce v ZZC žádost o mezinárodní ochranu. Dne 8. 2. 2016 žalobce uvedl při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz protokol ze dne 8. 2. 2016), že nikdy nežádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice ani v jiném státě. Žalobce uvedl, že již v minulosti pobýval na území České republiky nelegálně, a byl proto vyhoštěn. Následně si změnil příjmení, aby neměl problémy získat vízum, což se stalo v roce 2004. Žalobce vypověděl, že opustil Ukrajinu z důvodu nedostatku práce, nadále zde žije jeho matka, žalobce nově uvedl, že dům, v němž matka žije je její a on by tam bydlet nemohl. Žalobce uvedl, že na Ukrajině nemá žádné problémy, vrátit se tam ale nechce, neboť tam nemá zajištěno bydlení a má obavy, že nesežene zaměstnání, zejména má obavy z odvedení od armády, když na Ukrajině probíhá válečný konflikt a jemu byl již několikrát doručen povolávací rozkaz. V návratu mu rovněž brání skutečnost, že v ČR žije jeho dcera, její adresu si však žalobce nepamatoval. Žalovaný dne 9. 2. 2016, vydal rozhodnutí č.j. OAM-12/LE-LE05-LE05-PS-2016, podle něhož je žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v ZZC do 25. 5. 2016, neboť na základě skutečností zjištěných ze shora uvedených rozhodnutí vyhodnotil, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky, který již opakovaně narušil svým nelegálním pobytem a nevycestováním z území České republiky; žalobce přitom není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Podle § 47 odst. 1) zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

- a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
- b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně již od srpna 2014, nerespektoval

rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, je veden v evidenci nežádoucích osob, přičemž žalovaný zohlednil i skutečnost, že žalobce byl již v minulosti vyhoštěn a z toho plynoucí důsledky obešel změnou příjmení. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně, a nelze současně uplatnit zvláštní opatření ve smyslu rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, dle názoru soudu není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území České republiky i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. rozsudky KS v Praze ze dne 26. 1. 2015, sp. zn. 44 A 2/2015; ze dne 7. 8. 2014, sp. zn. 44 A 40/2014; ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 44 A 13/2015, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně a následně nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, ale opakovaně porušoval i normy upravující zaměstnanost, neboť jak sám uvedl, vykonával nelegální práci (srov. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). Ve věci je přitom podstatná skutečnost, která zvyšuje intenzitu společenské škodlivosti jednání žalobce, a to, že žalobce si musel být vědom svého dlouhodobě nelegálního pobytu, včetně jeho možných důsledků, stejně jako důsledků nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, když mu již dříve bylo uloženo správní vyhoštění za nelegální pobyt na území České republiky. Ani individuální okolnosti života žalobce, jak je sám popsal, tedy to, že v České republice nemá jiné vazby než k zletilé dceři, s níž nežije ve společné domácnosti (nepamatuje si, kde přesně bydlí), bydlí s kamarádem

a finanční prostředky na život v České republice si zajišťuje výhradně nelegální prací, není zárukou, že by žalobce v porušování právních norem České republiky nepokračoval.

Shora popsané jednání žalobce, ve svém souhrnu jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu České republiky a ohrožení veřejného pořádku, jež nemůže být zhojeno žádnými žalobcem tvrzenými osobními poměry, pakliže je zřejmé, že se žalobce aktivně důsledkům rozhodnutí státních orgánů České republiky dobrovolně podrobit nechce [žalobce např. sám uvedl, že v úmyslu vyhnout se důsledkům správního vyhoštění, si v minulosti změnil příjmení]; do české společnosti není nikterak integrován. Za okolnost svědčící ve prospěch žalobce přitom nemůže být pokládána skutečnost, že se žalobce požádal o vydání výjezdního příkazu, když z jeho předchozího ani následného jednání nevyplývá vůle skutečně území České republiky opustit, ale spíše snaha získat byť dočasný titul pro legalizaci jeho pobytu, když tento opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území České republiky po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území. Jako pokračování této snahy se přitom jeví i podání žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal až poté, co byl zajištěn a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

Ze všech shora uvedených skutečností soud, shodně jako žalovaný (byť odůvodnění jeho rozhodnutí je v této části velmi stručné, ale ještě na hranici přezkoumatelnosti), dovodil, že účel zajištění nemůže být v případě žalobce nahrazen zvláštním opatřením ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívajícím v uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem ani povinností osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

K námitce nevyložení pojmu „veřejného pořádku“ žalovaným a argumentaci žalobce usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010 – 151, publikovaným pod č. 2420/2011 Sb. NSS, dostupným na www.nssoud.cz, soud uvádí, že uvedené usnesení se týkalo cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. jako rodinnému příslušníku občana České republiky, respektive občana EU. Nejvyšší správní soud zde vyslovil, že obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, zatímco u občana EU či jeho rodinného příslušníka je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že veřejný pořádek závažným způsobem již aktuálně narušuje. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tedy vyžaduje, aby z jednání či chování žadatele o udělení mezinárodní ochrany bylo důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tato podmínka byla v případě žalobce naplněna; jeho výše popsané předchozí jednání bylo důvodně podřazeno pod pojem nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť žalobce porušoval normy zákona o pobytu cizinců a činil tak s cílem nadále, i přes zákaz vstupu, nelegálně pobývat na území České republiky.

Soud je na základě shora uvedených skutkových okolností a zjištění, jež žalobce ostatně v žalobě ani nezpochybňuje, přesvědčen, že na základě uvedených konkrétních skutečností byl dán dostatek důvodů pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Chování žalobce ve svém souhrnu představuje natolik intenzivní porušení veřejného pořádku, že předejit jeho pokračování nelze bez omezení osobní svobody žalobce, neboť se jeví jako velmi pravděpodobné, že by v protiprávním jednání pokračoval, když svým dosavadním chováním nedává žádnou záruku respektu k

právnímu řádu České republiky (veřejnému pořádku), což je v dané věci zásadní argument svědčící o důvodnosti jeho zajištění. Žalovaný vycházel při svých úvahách z informací o žalobci, soustředěných v rámci řízení vedeného Policií ČR o zajištění žalobce, které si opatřil v souladu s § 87 odst. 1 zákona o azylu. Převzetí informací z předchozího řízení o zajištění žalobce nelze kvalifikovat jako porušení zákona, které by mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Závěry o možném ohrožení veřejného pořádku tak byly učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu a soud je hodnotí jako zcela postačující. Povaha a intenzita v rozhodnutí popsaného chování žalobce, zejména v jeho souhrnu představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmu společnosti na dodržování právního řádu, včetně zákona o pobytu cizinců.

Pakliže žalobce poukazoval na porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (sdělení č. 209/1992 Sb.), tak k tomuto soudu uvádí, že podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy platí, že *nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem*; pod písmenem f) tohoto ustanovení je uvedeno *zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání*. V této věci se ovšem nejedná o případ zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Stěžovatel byl sice před vydáním rozhodnutí žalovaného rozhodnutím Policie ČR ze dne 3. 2. 2016 zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, avšak toto zajištění muselo být, v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) tohoto zákona, ukončeno poté, co žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců v režimu zákona o azylu. Na danou věc se tak vztahuje první část čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv, tedy jedná se o situaci, kdy došlo ke zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu, respektive pobytu na území České republiky (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008, *Saadi vs. Spojené království*, stížnost č. 13229/03, Reports 2008, § 64 a 65). V rámci vypořádání uplatněné námitky lze zcela odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého se podává, že „dotčené ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu i s ohledem na dosavadní judikaturu Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu, z níž je třeba při výkladu a aplikaci tohoto ustanovení vycházet, splňuje podmínku zákonnosti omezení či zbavení práva na svobodu podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy, příp. čl. 6 Listiny základních práv EU, jež má podle čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv EU stejný smysl a rozsah jako čl. 5 Úmluvy. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný neporušil čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, jakkoliv je nepochybné, že uložení povinnosti setrvat po určitou dobu v zařízení pro zajištění cizinců zasahuje do osobní svobody (pohybu) žadatele o udělení mezinárodní ochrany, avšak v případě osoby představující nebezpečí pro veřejný pořádek je legitimním oprávněním státního orgánu přijmout opatření, zabráňující jejímu zcela volnému a nekontrolovatelnému pohybu, v této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 30. 5. 2013, ve věci C-534/11 (věc „Arslan“) již výše zmiňovaný žalovaný.

Soud konstatuje, že žalobcem uvedené odůvodnění stanovené doby trvání zajištění v ZZC je dostatečné. Žalovaný vychází ze standardní zákonné lhůty k provedení řízení (viz § 27 odst. 1 zákona o azylu) a počítá i s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je tak zřejmé, že žalovaný při stanovení doby trvání zajištění provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce řízení, přičemž nelze ve fázi jeho zahájení předjímat, jak řízení o udělení mezinárodní ochrany skončí např., že žádost bude zamítnuta pro zjevnou

nedůvodnost dle § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat pouze třicet dnů dle § 27 odst. 5 zákona o azylu. Je však zřejmé, že bude-li tomu tak, omezení osobní svobody žalobce bude kratší, avšak v tuto chvíli nelze zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost předjímat.

Důvodnou neshledal soud ani námitku žalobce, poukazující na nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Důvody, pro které žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí, jsou z odůvodnění i přes jeho stručnost patrné a skutkovými zjištěními podložené. Z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí žalovaný popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2014, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30). Napadené rozhodnutí nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního pobytu v České republice, když je zřejmé, že žalobce již v minulosti činil opatření (legální změna příjmení), která mu umožnila vyhnout se důsledkům rozhodnutí o vyhoštění, vykonával nelegální práci, nebyl zdravotně pojištěn, neměl přihlášenou adresu pobytu a následně se dopustil jednání majícího znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Lze tak shrnout, že žalobce svým chováním soustavně a různorodě porušoval právní řád České republiky. Soud neshledal nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí ani ve vztahu k zohlednění osobních poměrů žalobce, když žalovaný přihlédl i k tomu, že v České republice žije dcera žalobce, která však již dosáhla zletilosti, s žalobcem nežije, ale pravidelně se s ním stýká. Dcera žalobce tak představuje jeho jedinou vazbu na Českou republiku, když zbytek jeho rodiny (matka a bratr) žije na Ukrajině. Nelze přitom přisvědčit žalobci v tom, že jeho jednání nerespektující právní řád České republiky, je možno ospravedlnit jeho obavou z odvedení do armády, když obecně je výkon vojenské služby jednou ze základních občanských povinností ve vztahu ke státu a z vyjádření žalobce vyplynulo, že jeho odvedení není nevyhnutelné (viz žalobcovo vyjádření, že jeho bratr si zařídil, že nebyl odveden). Z vyjádření žalobce i jeho jednání vyplývá, že si byl vědom, že se zdržuje na území České republiky nelegálně a tudíž se vystavuje riziku nuceného vycestování. Soud přitom neshledal ani existenci dalších okolností, které by měl žalovaný při svém rozhodování zohlednit; ani sám žalobce žádné takové okolnosti v žalobě neuváděl.

Pakliže soud shledal, že vydaným rozhodnutím nedošlo k žalobcem tvrzenému porušení právní předpisů, Úmluvy, resp. doporučení UNHCR o zajištění, ani ke zneužití správního uvážení a nedodržení interpretačních pravidel při aplikaci pojmu veřejný pořádek, nezbylo mu než konstatovat, že žaloba není důvodná a výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zmítnout.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem ad II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. března 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová